

Türkiye’de Yerel Yönetim Reformu Meselesine Pragmatik Bir Bakış: Çözüm Alanları Yaratılmasında Alternatif Arayışlar

DOI: 10.26466/opus.479394

*

Mehmet Burhanettin Coşkun*

*Dr. Öğr. Üyesi, Osmaniye Korkut Ata Üniversitesi, İİBF, Osmaniye / Türkiye
E-Posta: burhanettincoskun@osmaniye.edu.tr ORCID: [0000-0001-7138-7669](https://orcid.org/0000-0001-7138-7669)

Öz

Yerel Yönetim kurumları konusunda bugüne kadar tespit edilen yeniden yapılanma konularında mevcut yasal düzenlemeler ve siyasal yaklaşımlar konunun çözümünde farklı bakış açıları geliştirilmesine imkân vermeye başlamıştır. Bu bakış açılarının ortak çözüm noktalarının fark edilmesi ve sonuçta vatandaşla/hemşehriye yönelik hizmet sunumlarının kolaylaşması, yerindeliği ve tasarruf yaratılması devletin merkezdeki yükünün daha insancıl ve ekonomik koşullarda toplumla işlenmesi anlamına gelebilecektir. Nitekim bu bakış açısıyla birlikte yerel yönetimlerin karakteristik özelliklerinin yeniden tanımlanmasında hiçbir sakınca görülmemelidir. Türkiye’de yaklaşık iki asırdır devam eden yönetsel reform arayışlarının önemli bir bölümü yerel yönetim ağlarının geliştirilmesi ve etki alanının güçlendirilmesine yönelik olmuştur. 2000’li yıllar ile beraber yeniden tanımlanan il, belediye ve köylere ait yasal düzenlemeler siyasi etki alanlarından payını almaya devam etmektedir. Araştırma geçmişe dönük yerel yönetim reformlarının bütüncül olmayan yönlerine katkıda bulunacak öneriler getirmeyi hedeflemektedir. Çünkü vatandaşların yaşamını sürdürdüğü ve en yakınında olmasıyla sorunlarının çözüm ortağı olmasını arzu ettiği kurumlar yerel yönetim kurumlarıdır. Bundan vazgeçmek 21. Yüzyılın küçülen dünyasında neredeyse imkânsız hale gelmiştir. Türkiye’de uzun yıllardır süren yönetsel reform arayışları geleneksel anlamda güçlü bir merkezi yapının ekonomi dinamikleri ve küreselleşmenin de etkisiyle yukarıda bahsedilen dönemde devam etmektedir. Çalışma bu yön arayışlarına ilave göz önünde bulundurulabilecek alternatif reform başlıklarına vurgu yapmayı amaçlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Yerel Yönetim Reformu, Katılım, Yerel Demokrasi, Kamu Yönetimi.

A Pragmatic Perspective on Local Government Reform Issues in Turkey: Alternative Searches for Creation of Solution Areas

*

Abstract

The current legislative and political approaches to restructuring issues identified so far in the field of local government institutions have begun to enable different perspectives on the solution of the issue. Recognizing the common solution points of these perspectives and, consequently, facilitating service offerings for the citizen / citizen, means that the relocation and saving of the state can mean the central burden of the state in the more humane and economic conditions. As a matter of fact, with this point of view, there should be no drawbacks in redefining the characteristic features of local administrations. An important part of nearly two centuries of ongoing administrative reform in Turkey has been seeking to strengthen the development and management of local network domain. With the 2000s, the legal regulations of the provinces, municipalities and villages, which are redefined, continue to take their share from the political domains. The research aims to provide suggestions that will contribute to the non-integral aspects of past local government reforms. Because the citizens are living near and the closest to the problems of the institutions that they wish to be a partner of the local government institutions. Giving up is almost impossible in the shrinking world of the 21st century. Looking for direction in the above-mentioned period of administrative reform with many years of seeking influence with central structure of the economy traditionally strong dynamics and globalization in Turkey are ongoing. The study aims to emphasize alternative reform topics that can be considered in addition to these directions.

Keywords: Local Government Reform, Attendance, Local Democracy, Public Administration

Giriş

Yerel yönetim konusunun en çok dikkat çeken özelliklerinden birisi de devletlerin tarihsel süreçlerinde oldukça önemli bir yer tutmasıdır. Özellikle son 40-50 yıl içerisinde yapılan yönetim araştırmalarında elde edilen veriler yerel yönetimlerin çoğunlukla üniter devletlerde federal devletlere nazaran merkez siyasetin bir uzantısı olduklarını işaret etmektedir. Bunun da doğal bir sonucu olarak kamu hizmetlerinin görülmesinde sıklıkla merkez yönetimin sağladığı imkanlar ve kamu politikaları göze çarpmaktadır. Teoride anayasadan güç bulan bu tür yerel yönetimlerin merkez siyasetin bir öncül uzantısı olmalarının yanında vatandaşların demokratik katılımlarının küçümsenemeyeceği kabul edilmiş olmakla birlikte uzunca bir süre merkez yönetim-yerel yönetim güç dengesinin el değiştirmeye çalıştığı bir yönetsel akışkanlık odakları haline gelmektedir.

Birçok gelişmiş ülkenin yerel yönetimlerine bakıldığında vatandaşın devletin yürütme ve kamu politikası oluşturmadaki gücünün karşısında yasalardan güç alarak yerel yönetim yöneticileri üzerindeki subjektif denetim mekanizmasını sağladığı görülmektedir. Bu anlamda çalışmanın temel amacı yerelleşme ve yerel yönetim konularını başta yönetim davranışları olmak üzere yakın çağın ekonomi dinamikleri ve yeni kamu yönetimi ölçütleri açısından tanımlamak ve vatandaşların beklenti ve ihtiyaçlarına cevap aramaktır. Uygun kamu yönetimi elemanlarının gelişmesi ve yaygınlaşması ve bunun yanında yönetsel ve anayasal düzenlemelerin bu noktada yasaları destekleyici olma zorunluluğu gün geçtikçe daha açık hale gelmektedir önermesi araştırmanın denencesidir. Yeni dönemde toplumsal özellikler politik-ideolojik ve teknolojik-ekonomik çerçevede şekillenmeye başlamıştır. Bu özelliklerin neredeyse tamamı hizmet toplumu olmanın zorunlu sonuçları olarak değerlendirilmeli ve sonuçta toplam çözüm pratiği geliştirilmelidir. Çalışmada bu çözüm pratiğine yönelik değerlendirmelere yer verilerek geçmişten geleceğe yerel yönetimlerin güncel ve reformist bir resmi çizilmeye çalışılmıştır.

Yerel Yönetimler, Reformlar ve Yeni Dönem Karakteristik Özellikleri

Bir ülkede yaşayan insanların kamu hizmetlerinin görülmesi için genel olarak devletin örgütlenmesinde hizmetlerin merkezden yürütüldüğü yönetim biçimine merkezi yönetim denmektedir. Ancak bunun yanında hizmetlerin büyük ölçekte merkezden ayrı vatandaşlara daha yakın ve hızlı bir şekilde yürütüldüğü hizmet yönetim şekline ise yerinden yönetim adı verilmektedir. Yerinden yönetim biçimleri coğrafyaya ve hizmetin türüne bağlı olarak kurumsal ve/veya yönetsel anlamda isimlendirilmektedir.

Keleş'in (1992) de vurguladığı üzere, yukarıda bahsedilen bu yönetim biçimleri belli amaçlara ulaşmak ve belli gereksinmelere karşılık vermek üzere toplumların tarihsel gelişimlerine destek verecek şekilde ve paralel olarak ortaya çıkmışlardır. Görmez (1997) geçmişten bugüne değin yerel yönetim oluşumlarının bu nosyonlarını inişli çıkışlı bir grafikte sürdürdüklerini ve böylelikle küçük toplulukların yönetiminde ilk olarak ortaya çıkan bu birimlerin Orta Çağ'da özellikle Avrupa'da merkezi devletlerin zayıflaması sonucu önce piskoposlar yönetiminde sonra halktan veya senyörlerden mücadeleye alınan beratlarla kendi kendini yöneten birimlere dönüştüklerini söylemektedir. Gerçekten de yerel yönetimlerin tarihsel arka planında bir değişim karşımıza çıkmakta ve bunun sonucunda uygar kentlerin yönetimini ve vatandaşların beklentilerine cevap arayan yeni faaliyet alanları meydana gelmekte ve gelişmektedir.

Günümüzde insanların ve buna bağlı olarak toplumların ihtiyaçları artarken geniş toprakları olan ülkelerde tüm kamu hizmetlerinin bir tek merkezden yürütülmesi imkânı gittikçe azalmaktadır. Bölgesel nitelikteki kamu hizmet ve faaliyetleri ile teknik özellikler arz eden bazı hizmetlerin merkezi idareden alınarak ayrı kamu tüzel kişiliklerine verilmesiyle yerinden yönetim ihtiyacı ortaya çıkmaktadır (Boskin, 1973). Konu reform açısından ele alındığında karşımıza önemini ciddi bir biçimde merkezi düşünce perspektifinden hissettirmeye devam eden "idari vesayet" uygulaması çıkmaya devam etmektedir. Oysa buna karşılık yerel yönetimlerin vatandaşlar tarafından denetlenebilmesinin (hesap verebilirlik) yollarının açıklıkları ve etik temellere dayalı hizmet anlayışı ile sosyal devlet anlayışı yerine etkin ve pratik regülasyonlar

içeren politikalar uygulanarak başta sivil toplum örgütleri ve dernekler sayesinde hizmet akışı kesintisiz, ekonomik ve yaygın bir şekilde sürdürülebilmektedir.

Literatürdeki reform yaklaşımlarını kronolojik ve bütüncül bir şekilde sınıflandırmak mümkündür. Bu sınıflandırmayı yerel yönetimlerin kentleşmeyle birlikte düşünölmeye başlanan konu başlıklarının tarih içerisinde kendi kendini yöneten küçük topluluklarda (site) bugünkü büyük metropollere uzanan evriminde artık tek bir kamu hizmeti amaçlamadığı da göz önünde tutulmaktadır. Bu durumda reforma dayalı yerel yönetimleri geliştirme çalışmaları ve düzenlemeler akla gelen başlıca inceleme başlıklarıdır.

Kamu yönetiminin düzenleyici işlevinin üstünlüğü düşünölererek mevcut işleyiş ve yönetimi yeniden yapılandırma ve reforma tabi tutma hareketlerinde temel amaç karşılaşılan krizden kurtulmak ve birikim sürecinin yeniden işlerliğini sağlamak olarak açıklanabilir. Ancak yaygınlaşan refah devleti uygulaması krizlerin temel sebebi olarak görölüyorsa yeniden yapılandırma ve reform sürecinin refah devletinin tasfiyesini de gündeme getireceği düşünölebilir (Şaylan, 1995). Bu gerçekler doğrultusunda en güncel kamu yönetimi yeniden yapılanma ve reform çalışmaları kısaca verimlilik artışı, ademi merkezizyetçilik, sorumluluk artışı, kaynak yönetiminin geliştirilmesi ve piyasa mekanizmasının hâkim kılınması konularında gerçekleşmiş ve bu sayede maliyetler düşmeye başlamış, verimlilik artış göstermiş ve hizmet dağılımında etkinlik yükselmiştir (Heeks, 2001).

Özer (2013)’e göre dünya üzerinde bu çalışmaların gerçekleşmesine yönelik dört tür yöntem göze çarpmaktadır. Bunlar sırasıyla kısmi-geçici düzenlemeler, aşamalı değişim yöntemi, kapsamlı ve köklü düzenlemeler içeren yöntem ve sürekli reform yöntemleridir. Yılmaz (2001) buna ek olarak sürekli reform yöntemini uygulamak için yola çıkan ölkelerde bu yöntemin kendi karakteristiği gereği reform hızının yavaşlatıldığını, aşamalı reform için program yapan ölkelerde de reform alanlarının genişletildiğini belirtmektedir. Reformların uygulanmasında verimliliğin en önemli belirleyicisi ölkenin içinde bulunduğu şartların göz önünde bulundurularak en uygun yöntemin seçilmesidir.

Modern devlet klasik devletin yönetim ve politikasından farklı olarak insanların maddi ve manevi anlamdaki başarısına ve mutluluğuna

odaklanmıştır. Devlet, hızlı ve dengeli kalkınmayı gerçekleştirmeyi amaçlamaktadır. Bu üstün sorumluluğun devlet tarafından yerine getirilmesi yerel yönetimlere yardımcı olmayı, onlara yol göstermeyi ve yerel yönetimlerin denetimini de beraberinde düşünmeyi gerektirmektedir (Öktem, 1988).

1980'ler ile birlikte refah düzeyi yüksek ülkelerde bu tipoloji yönünde oldukça radikal adımlar atılmıştır. Örneğin ABD'de yerel yönetimlerin güçlendirilmesi konusunda çok seri gelişmeler gözlenmiştir. 1942 yılında sahip olunan 155.067 kamu yönetimi idaresi 1977'de aynı ülkede 81.299'a gerilemiştir. Benzer durum İngiltere'de de yaşanmış ve 1970'lerde 1449'a ulaşan yerel yönetim ünitelerinin sayısı 1993'te 550 olmuştur. Son olarak Fransa'da belediyelerin sayısı 1968 yılında 37.708 iken 1975'te 36.400'e indirilmiştir (Wildasin, 1990). Görüldüğü üzere bu ülkelerde merkezi yönetimler üstlenmiş oldukları fonksiyonların birçoğunu yerel yönetim unsurlarına devretme konusunda oldukça hızlı hareket etmişlerdir.

Güncel ekonomik, sosyal ve siyasal gelişmeler göstermiştir ki küreselleşen dünya üzerinde ülkelerin yönetsel reform arayışları büyük oranda benzeşmektedir. Bu benzeşme bölgesel ulus üstü kuruluşların da dikkatini çekmiş ve toplam fayda oluşturulması hedeflenerek bağlı bulunan ülkelerin özellikle yerel uygulamalardaki ihtiyaçları esas başlıklar olarak düzenlenmiştir. Bu ihtiyaçlar reel siyasetin sürdürülmesinde devlet-birey bütünleşmesinde çok önemli bir köprü oluşturmaktadır. Bu köprünün işlevini yitirmesi hiçbir yönetimin arzu etmediği bir durumdur.

Örnek olarak AB (Avrupa Birliği) içerisinde yerel yönetimlerin yasal süreç ile birlikte geliştirilmelerine yönelik çeşitli çalışmalar yapılmıştır. Aynı döneme rastlayan çalışmaların başında yerel yönetimlerin fonlamalarında ve mali kurumlar aracılığıyla bu tip bölgelerin geliştirilmesi ve güçlendirilmesi amaçlanmıştır. Bu, genel olarak AB'nin subsidiarite ilkesi ile ortaya çıkmıştır. Bu ilke ilk olarak 1985 yılında imzaya açılmış ve Türkiye 1988 yılında imza koymuş ve 3 Ekim 1992 günü yürürlüğe girmiştir. Bu andan itibaren üye devletlerin ve anlaşmada imzası bulunan ülkelere özenle uygulanması istenmiştir.

Ancak Türkiye'nin çeşitli çekinceler ile uygulama konusunda yaşadığı sorunlar sebebiyle birçok madde konu başlıkları olarak da göz ardı edilmiştir. Bunlara genel olarak bakıldığında çekinceler Avrupa

Yerel Yönetimler Özerklik Şartı (AYYÖŞ) anlaşmasının 4., 6., 7., 8., 9., 10. ve 11. maddelerinin çeşitli fıkralarının uygulanmasında yerel özerklik konularının bir kısmının sadece yüzeysel olarak ele alındıkları görülecektir. Bu maddeler incelendiğinde uygulamalarında çekince olan konuların başında yönetsel yapı düzenlenmesi inisiyatifinin yerelde olmasının, merkezi denetimin yetkisinin belirlenmesinin, kaynak sağlanmasının ve yerel makamların harcama ve tahsis yetkileri ile diğer ülke belediyeleriyle ortak eylemler olmaktadır. Bu başlıklar bütüncül bir biçimde ele alınıp sadeleştirildiğinde ortaya çıkan en gerçek sonuç yerinden yönetim kuruluşlarının AB’nin sağladığı imkanlardan he teorik hem de fiziki anlamda yeterince fayda sağlayamamasıdır.

Tortop (1999), vatandaşlara ulaştırılmak istenen hizmetlerde gözlenen değişimlerin teknolojik atılımlar olduğu kadar kapitalizmdeki nitelik değişimine de dikkat çekmektedir. Çeşitlenen kamusal hizmetlerin büyümesinde merkezi güç gittikçe tekelleşen bir konumda seyretmeye başlamıştır. Bu durum karşısında yerel yönetimlerle kaynak bölüşümünde merkezi yönetim hep üstün gelmeye başlamıştır. Buna karşılık yerel nitelikli bir hizmet demokrasinin de önemli bir güvencesi olarak halka en basit ve ucuz yöntemlerle ulaştırıldığında hem yerinde hem de nitelikli şekilde gerçekleşecektir. Bu sayede aynı zamanda demokratik rejimin güvencesi olan bu kurumlarda halk, seçmen, üye ve yönetici olarak görev ve sorumluluk almak suretiyle uygar bir biçimde ve demokratik kurallara bağlı olarak yaşamayı öğrenir.

İster kapitalist ister sosyalist düzende olsun günümüzde tekçi sistemlerin idari yapısında göze çarpan iki birim merkezi ve yerel yönetimlerdir. Devlet yönetim şekillerinde farklı biçimlerde adlandırılabilen merkezi ve yerel birimler bazı ortak temel değerlere sahiptirler. Yerel yönetimlerin bu temel değerleri klasik liberalizmin ilk dönemlerinde ortaya atılan düşüncelerden geliştirilen özgürlük, eşitlik ve refah kavramlarıyla vücut bulmuştur (Hill, 1974). Burada bahsedilen özgürlük yerel topluluğun özgürlüğüdür. Yerel yönetim bu kavram ile birlikte iktidarın merkezden yerel birimlere, topluluklara dağılımını sağlamak suretiyle özgürlük anlayışını güçlendirip yaygınlaştırmaktadır. Eşitlik anlayışında ise ön plana çıkan tamamen katılım sorunsalıdır. Eşitliğin geliştirilmesinde halkın katılımının önemi oldukça büyüktür. Bu anlamda demokratik değerlerin de hayata geçmesinde önemli bir konum-

dadır. Refahın elde edilmesinde toplumun genel ve özel tüm ihtiyaçlarının hızlı, ekonomik ve pratik bir biçimde karşılanmasının ve esneklik ilkeleriyle sunulan halka yönelik hizmetlerin yeri ve önemi gittikçe daha da ciddi olmaktadır.

Reformun gerekli hale gelmesinde en önemli sebep sistemin artık kullanılmaması ya da kullanım dışı olmasıdır. Yerel yönetim sistemlerinde yönetsel yapının etkin ve verimli işlev görmesinden, vatandaşların hızlı, pratik ve ekonomik hizmet edinebilmesine kadar izlenen süreçlerin derinlikli analizinin yapılabilmesi yönetsel yapıların merkezi siyasi irade de dahil olmak üzere üzerinde karar almak zorunda oldukları sistematik konuları içermektedir. Toplumsal ihtiyaç ve beklentilerin çözümünde hiçbir şey önemsiz görülmemeli ve mutlaka göz önünde bulundurulmalıdır. Günümüzün en karmaşık toplumsal sorunlarının çözümlerinde yeni ve kalıcı yöntemler geliştirilerek teknolojik imkanlar tam ve etkin biçimde kullanılmaktadır. Tüm yasal, ekonomik ve fiziki imkanlar kullanılmaktadır.

Yine günümüzün reform gerektiren yerel yönetim çalışma alanları mercek altına alındığında vatandaşların doğrudan ya da dolaylı olarak içinde buldukları genel güncel konuların yanında demokratik, toplumsal, ekonomik ve kültürel konuların da göz önünde bulundurulması gerekliliği devam etmektedir. Ülkemizde özellikle 200 yıla yakın bir zamandır süregelen reform hareketlerinin odak noktasında siyasi ve ekonomik başlıklar dikkat çekmektedir. Bu başlıklar önem derecelerini korumaya kısmen de olsa devam etmektedir. Ancak bu başlıklara ek olarak göz önünde bulundurmanız gereken çeşitli reform konuları da gittikçe önem kazanmaya başlamıştır. Demokratik katılım, yeni teknolojiden azami faydalanabilme, uzman-profesyonel kadrolaşma, yerel bilgi sistemlerinin kurulması ve sürekliliği ile korunması, siyasi bürokrasi-idari bürokrasi ayırımının yapılması vb. başlıklardır. Bu başlıklar gün geçtikçe önem derecelerini artırmakta ve diğer başka tür sorunları da kendilerine çekmektedir. Türkiye’de, mevcut temel hak ve hürriyetlerin kullanım biçimleri başta olmak üzere anayasal düzenlemelerin yerel yönetimleri birçok anlamda serbest çalışmaya yöneltebilecek güce kavuşurması artık tartışma götürmeyen bir konu haline gelmiştir.

Yerel Yönetimlerin Yerleşikliği, Zıtlıkları ve Kronolojik Avantajlar

Yerel yönetimler bulunduğu coğrafyanın ve üzerinde yaşamakta olan insanların özellikle siyasi, ekonomik ve toplumsal özelliklerine göre yapılan bir karakter taşımaktadır. Ayrıca birçok savaşın, bu savaşlar sonunda yapılan anlaşmaların, kuralların ve bölgesel ya da uluslararası birleşmelerin de bu yapıların gelişmesinde çok önemli bir yeri bulunmaktadır (Parlak ve Ökmen, 2016). Yerel yönetimlerin doğal bir kronoloji sonrasında ortaya çıkması ve bundan etkilenmesi kaçınılmazdır. Yönetimlerin yukarıda anlatılanlar ışığında keskin çizgilerle tanımlanabilmesi zor olsa da literatürde genel kabul gören yerel yönetim biçimleri; varlık nedeni işlevsel olmaktan çok siyasal bir konumda olan *Napolyonist Yerel Yönetim Modeli*, parlamento eliyle kurulan ve tam anlamıyla gerçek bir özerklikten yararlanan *Anglosakson/İngiliz Yerel Yönetim Modeli*, genel anlamda yasa ile kendilerine verilmiş yetkiler dışında da geniş bir yetkiye sahip bulunan *Kuzey/Orta Avrupa Modeli* ve *Eski Sovyet/Doğu Avrupa Yerel Yönetim Modeli* olarak sayılabilir.

Yerel yönetimlerin en önemli önceliklerinden biri yakın ve uzak dönemde yaşayan halkların iç içe olması ve ortak kamusal alan paylaşımlarıdır. Yine bu halkların ortak menfaat alanlarının antik dönemden itibaren gelişmeye başlaması ile birlikte site yaşantılarında göze çarpan toplumsal tutum ve eylemler kent yaşamına geçişi kolaylaştırmıştır. Orta çağ kentleri kırsal ekonomi ile birlikte büyüme göstermişler de sanayileşme ile birlikte demokratik katılımın güçlendiği alanlar olmuşlardır. Bir toplumun yerelleşmesi o toplumun saf ve tümleşik bir biçimde kamuyu ilgilendiren ihtiyaçlarda ortak menfaat alanlarında birleşmesi/bütünleşmesi demektir. Bu birleşme/bütünleşme ekonomik anlamda olduğu kadar geçmiş ve gelecekle ilgili psikolojik bir dengenin de sağlanmasını zorunlu kılan insani özellikler barındırmaktadır. Birbirine bağlı bu zincirleme yerleşiklik fonksiyonlarıyla ortaya çıkan temel öncelikler halkın genel ortak ihtiyaçlarına odaklanan yerel teşkilatların ilgi alanlarını oluşturmaktadır. Buna bağlı olarak da vatandaşların basit, ucuz ve hızlı biçimlerde edinebileceği hizmet alanlarını çoğaltacaktır.

Yerel yönetimlerin yerleşikliğinde oluşan çatı altında karşılaşılan yeni kavramlar, ortak katılımdaki sorumluluk alanında hesap verebilir

hemşeriler, pozitif toplumsal değişim ve sürekli gelişen yerel yönetim birimleridir. Görüldüğü üzere birbirlerinden soyut veya somut herhangi bir anlamda ayrılamayacak bu kavramlar yerleşikliğin doğal sonuçları olarak kabul edilmektedir. Bu doğal sonuçlar yerleşiklikten güç alan kronolojik avantajlar olarak düşünülmelidir. Bu gücün korunmasında yerel yönetimlerin çoğunlukla olumsuz etkilerine maruz kaldığı başlıklar göç, ekonomik krizler ve katı merkezi yönetime yöneliştir. Demokrasinin küresel anlamda olumsuz biçimde etkisi altında kaldığı bu kavramlar, refah toplumunun oluşmasının önünde önemli birer engel olmaktadır. ABD’de uygulanan ve elde ettiği sonuçlarda oldukça başarılı olan “yönetimler arası ilişkiler” sistemi karmaşık hale gelmiş katı merkezi yönetimin yerini alan sorun çözme alanı olmuştur. Bu sistemde sorun çözme ve iş birliği üzerine odaklanılmıştır. Bu sorun çözme alanı yüz milyonlarca vatandaşın, milyonlarca kamu görevlisinin ve binlerce kamu örgütünün etkileşimi anlamına gelmektedir. Sağlanan yüksek düzeydeki iş birliği, özerklik ve tamamlayıcılık vatandaşların katılım, yerel örgütlenme ve yerel demokrasi konularındaki yerini sağlamlaştıracak ve refah düzeyini artıracaktır.

Böylesine önemli bir yerde bulunan yerel yönetim düşüncesinin kazandığı gücün sürdürülmesi demokrasinin merkezi yönetim düzeyinde de elini rahatlatacak önemli bir konu olmuştur. Bu güce yönelik tehditler incelendiğinde toplumun kamu düzeni içerisinde özellikle iç ve dış göç ile yeniden tanımlanması oldukça hassas bir konudur. Gelişmiş ülkelerin formüle ettikleri çözüm yöntemleri ve buna uygun yaklaşımların incelenmesi yerel yönetimlerde göç sebebi ile karşılaşılabilecek olası sorunların önlenmesinde çok ciddi sonuçlar verebilir. Merkezi yönetimlerin, sağlık, eğitim ve mali kaynak sağlama konularında yerel yönetimlere bıraktığı serbest alan, göçle birlikte doğabilecek sorunların tecrit edilmesine, iç ve dış sonucu yeni yerleşen nüfusa destek olmakla birlikte iyi bir politika analizi sonucunda yerel yönetimlerin bu durumu avantaja dönüştürmesi beklenmelidir. Yöneticilerin gerçek başarısı ve siyasi gelecekları, kendine özgün yapısını devam ettiren yerel yönetimler ile beraber yaşayabilen göç edenleri bütünleştirecek politikalar geliştirmekte görülecektir. Türkiye’de özellikle çeşitli dönemlerde yaşanan Balkanlar, Orta Asya, ve Orta Doğu kaynaklı büyük göç hareketlerinin ve özellikle 2011 yılından itibaren Suriye’den ülkemize

doğru gelişen insan hareketlerinin iç göçler kadar göz önünde bulundurulması ve sebep-sonuç ilişkisi ile sorunların iyi tanımlanarak çözüme kavuşturulması büyük bir iş birliği ve çalışmayı gerektirmiştir. Merkezi yönetimin kontrolünde yürütülen yerleşme, barınma, istihdam, eğitim, sağlık, güvenlik vb. konular oldukça hassas bir yönetsel süreç geçirmeye başlamıştır.

Yerel Yönetimlerin Ayırt Edici Özelliklerindeki Farklılıkların Demokrasi ile İlişkisi

Etkili kamu yönetimi, verimliliğe ve vatandaşların gereksinimlerini yerine getirmeye yönelik yönetsel uygulamalara başvurmak zorundadır. Birçok gelişmiş ülkede yaşanan hızlı kentleşme sürecinin taşıdığı özellikler ve günümüz toplumlarının destek vermekte zorlanmadığı ‘yönetişim’ kavramı ve bu kavramın kapsadığı katılımcı, saydam, demokratik, insan ve hizmet odaklı yönetimler yerel yönetim felsefesiyle uyumaktadır (Görmez, 1997).

Yerel anlamda düşünülen kamu yönetimi konularının belli bir disiplin içermesi ve bu disiplin doğrultusunda yol alması şartları ülkeler için yeni bir çözüm açılımı değildir. Bugün gelişmişlik sıralamasında dünyanın önde gelen ülkeleri yerel yönetimler anlamında yapılan incelemelerde en güçlü yapısal ve işlevsel örgütlenmeleri oluşturmuşlardır. Yerel yönetimin merkez yönetimlerden ayrı düşünülmesi gereken başlıklar bugün öncelikli birçok konu başlığından dolayı değişiklikler gösterebilmektedir. Ancak bu durum bazı gerçekleri ortadan kaldırmamakta, tersine bu gerçeklikler üzerinde daha çok düşünülmesini zorunlu kılan geçerli ve güncel bir durumdur.

Castells (2000)’e göre küresel ağ etkisinin yarattığı paradigma dönüşümünde küreselleşme, ülke yönetimlerini, kültürleri ve kurumsal yapıları farklı biçimlerde birbirlerine bağlayan, işlevsel bir enformasyon ağıyla harekete geçmektedir. Bu düşünce ile birlikte siyasetin yönetsel disiplinlerden farklı olarak enformasyon ağı ile ilişkilendirilmesi sorunu ortaya çıkmaktadır. Daha açık bir ifadeyle yönetsel ağların kullandığı yöntemlerin sürekliliğinin sağlanması için bürokrasinin eş zamanlı olarak enformasyon üst düzey ve kesintisiz bir fayda sağlaması gerekmektedir.

İşte tam da bu noktada klasik yerel yönetim anlayışının dışına çıkan başlıklara yer vermek ve bunları geliştirmek önem kazanmıştır. Genel olarak bu farklılıklar, hizmetler esnasında hızlı ve elektronik süreç işletimi, yerel halkın dilek ve önerilerinin son derece profesyonel birimlerce incelenmesi, yerel yönetimler-vatandaş ilişkisi, erişilebilirliğin ve sürekli gelişmenin ilke edinilmesi, kurumlar arası bütünleşme ve etkinliğin ve çalışanların bireysel anlamda performanslarının tarafsız ölçütlerle kesintisiz bir biçimde yürütülmesinin sağlanması olarak sayılmaktadır.

Vatandaşların refah düzeylerinin geliştirilmesi, anayasal hakların kullanılması, beklentilere acil ve kesintisiz hizmet sunumu vb. durumlarda birçok yöntem hayata geçirilmiştir. Bu yöntemlerin çıkış noktası olarak ise yerel yönetimlerin güncel karakteristik özelliklerinin yeniden tanımlanması sayılabilir. Bu özelliklerden ilki yerel yönetimlerin kaçınılmaz olarak yerleşikliği (halkla beraber yaşadığı) ve bu yerleşiklik sayesinde merkez yönetimin formüle etmeye çalıştığı politikaların yerel yönetimlerdeki çabukluk, doğruluk ve yerinde yapılan formasyonlardan hiçbir şekilde etkin olmayacağına artık kesin bir şekilde anlaşılması, ikinci olarak yerel yönetim çalışmalarını sonucunda yerel otoritelerin merkezi yönetimden bağımsız olarak, vatandaşların daha kaliteli bir yaşam kazanmaları yolunda yerel yönetimler lehine dönüşen ve çoğunlukla baskın oldukları toplumsal kaynak bölüşümü konusunda tanımlanan yerli rolü ve son olarak da her bir yerel yönetim alanının çalışma sisteminin farklı olmasının perde arkasında bulunan ve kendi karakteristik özelliklerinden tarihi, kültürel, coğrafik konum, doğal özellikler, sosyal gelenek ve kaynak sağlama imkanları gibi konulardan oluşan özgün yerel yönetim çalışmalarıyla kalkınma çalışmalarında zenginlik yaratacak potansiyel alanlara öncelik kazandırılması sayılabilmektedir.

Yukarıda açıklanan yeni dönemin güncel öncelikleri haline gelen bu ayrıcalıklı başlıklar demokrasilerin merkezi yönetim ile elde edeceği gücün yerele aktarılması ve halkın önemli çoğunluğunun bir güven içerisinde katılımının sağlanması ve sorumluluk taşıması ile gerçekleşebileceği açık hale gelmiştir. Buradan anlaşılması gereken önemli nokta siyasi temsilcilerin mümkün olduğunca vatandaşın memnuniyeti haricinde kalıcı olmamaları, teknokrasinin anayasanın sağladığı imkanlarla

yerleştirilmesinin ve tarafsız bir biçimde yaşatılmasının ve son olarak da görevden almaların demokrasinin temel nitelikleri doğrultusunda vatandaşların kullanmaktan çekinmeyecekleri temel hak ve hürriyetler içerisinde yer almasının gerçekleşmesidir. Birkaç örnekle konu geliştirilecek olursa, örneğin bir bölgenin coğrafi ya da yeraltı özelliklerindeki özelliklerin ön plana çıkarılması ile birlikte inanç, bölge, eğlence, kültür, tarihi turizm vb. konularda atılım yapılarak ekonomiye önemli girdiler sağlanabilecektir. Bu da pekâlâ yerel yönetimlerin ayrıntılı çalışmalarıyla ucuz ve verimli olarak yerine getirilebilir. Bir başka örnekte ise eğitim ve adalet konularının geliştirilmesinde yerelde bulunan halkların alışkanlıkları, ticari karakterleri, eğitime bakışı, tarihi ve kültürel özellikleri ile adalet arayışları birçok başlık hakkında yeterli veriyi oluşturabilecektir. Bu başlıkların analizi ve yeterli anayasal düzenleme yardımıyla sağlıklı, katılımın arttığı, insanların fiziki ve sosyal anlamda güvenliklerinin sağlandığı, eğitim, sanat ve gelişim adımlarının atıldığı bir yerel ortam gerçekleştirilebilecektir.

Yerel Yönetim Sorunlarındaki Benzerlikler, Yeni Reform Yolları ve Alternatif Düşünceler Üzerine Öneriler

Yukarıda sözü geçen konuların yerel yönetimlerde benzerlik taşıyan başlıklar olarak belirmesi yeni bir durum değildir. Çünkü anlatılan tüm konuların temelinde yereldeki insan, doğa, ekonomi, sosyal yapı, siyasal ilişkiler ve toplumsal gelişim konularının her birisinin ayrı ayrı bilgilerinin toplanması, değerlendirilmesi ve önemli ipuçlarından yararlanılarak çözüme kavuşturulması gerekmektedir. Sonuç olarak bunun belli bir veri güvenliği ile sağlanması ve yerel yönetimlerin yönetsel yapılarının oluşturulması ve yerel politikalarının yürütülmesinde başvuru kaynağı olarak kullanılması hukuki bir güvence altına da alınmalıdır. Bu tamamen yerel bilgi sistemi adı altında düşünülmesi gereken, güncel bilgilerin yer aldığı sistematik bir çalışma olmalıdır. Her ne kadar bir takım yerel birimde bu tarz çalışmaların olduğu bilinse de bu çalışmaların kalıcılığı tartışma konusudur.

Yerel yönetimlerin gelişmesinde belirgin yolların kullanılmasında demokrasi ve katılımın öncelikli rolünden daha önce bahsedilmişti. Gerçekten de hizmet bekleyen sahalarda kamu yararına işletilmesi ve

hizmetlerin sunumunun yerleşiklikle simetrik olarak işlemesi, bunun aksine asimetrik olarak ortaya çıkan başta göç ve diğer bazı engelleyici sebeplerden dolayı yeni reform biçimleri aranmaya başlanmıştır. Yerel yönetimlerin 6360 Sayılı Kanun ve getirdikleriyle beraber yürüttüğü gelir artırıcı politikaların vergiler üzerinde yoğunlaştığı bilinmektedir. Özellikle emlak vergilerindeki iki kat, çevre temizliklerindeki yüzde 25 oranında gerçekleşen artış önemli miktarlara ulaşan kaynakları belediyelerin kullanımına eklemiştir.

Ancak vergilerin değişimi ve kaynakların çoğaltılmasına rağmen bir takım genel sorunlar özellikle belediyelerimizde görülmeye devam etmektedir. Parlak ve Ökmen (2016)'e göre bu sorunları şu şekilde sıralamamız mümkündür;

- Yetki ve sorumluluk alanlarından kaynaklanan sorunlar,
- Mali sorunlar ve bütçe yetersizlikleri,
- Kaynakların etkin kullanılmaması, belediye İktisadi Teşebbüslerinin yönetim ve denetim sorunları,
- Katılım ve demokratik işleyişe ilişkin sorunlar,
- Belediye başkanlarının yönetim uygulamalarından kaynaklanan sorunlar,
- Gelirlerin tahakkuk ve tahsiline ilişkin sorunlar,
- Belediye mülklerinin etkin değerlendirilememesi,
- Şeffaflık, açık yönetim ve işleyişteki noksanlıklar,
- Yönetimsel ve politik yozlaşma,
- Personel politikaları ile ilgili sorunlar,
- Yasaların anlaşılması ve uygulanması ile ilgili sorunlar,
- Anayasadan kaynaklanan sorunlar ve kısıtlar,
- Büyükşehir ve Belediyeler arasındaki görev, yetki ve sorumlulukla ilgili sorunlar,
- Yönetimler arası görev ve yetki bölüşümü sorunları,
- Eşgüdüm ve iş birliği sorunları,
- Gerekli ve yeterli uzman personel çalıştırılmamasından kaynaklanan sorunları,
- Denetime ilişkin genel sorunlar,
- İmar planlaması, uygulaması ve izlenmesine dair sorunlar,
- İmar tadilatları ve davaları,
- Kamulaştırma sorunları,

- Kentsel dönüşümün anlaşılması ve uygulanmasıyla ilgili sorunlar,
- Temel kentsel politikaların akılcı bir şekilde belirlenememesi ve etkin uygulanamaması sorunu,
- Yerel yönetim birliklerinin etkinliği sorunları,
- Yerel meclislerin temsil sorunları,
- Yerel siyaset ile ulusal siyaset etkileşimi bağlamındaki sorunlar.

Buna göre temel sorunların toplandığı alanlar çoğunlukla yerel siyasetin etki alanındaki konular ile merkezden çözümlenmesi gerekli konular olarak ele alınabilir. Bu konuların ana başlıklarını yerel bürokrasi ile siyasi bürokrasi arasında kurulacak özel bir denge mekanizmasında görmek mümkün olabilecektir. Böylelikle yerel siyasetin etki alanı ile idari bürokrasinin kalıcılığı geliştirilebilir. Türkiye’de belirgin olarak görülmekte olan bu sorunlar gün geçtikçe rant ve siyasi kaygı ile büyümekte olan partizan eğilimlerin ve yeni çağın rasyonel araçlarının (teknoloji, medya, kitle iletişim araçları vb.) da tek taraflı olarak harekete geçirilmesiyle önceliğini bu faaliyet alanlarından kişisel gelir elde etme aracı olarak görülmeğe ileri gidememektedir. Bu sebeple sorunlar hiçbir zaman gerçekçi bir biçimde analiz edilmemekte ve bu sorunlara yenileri eklenmektedir.

Toplumsal gelişimin en önemli sorunu olan refah düzeyinin artırılmasında yerel yönetimlerin küçümsenmeyecek bir yeri vardır. Birçok kümeye ayrılarak sınıflandırılacak bu sorunların ortaya konularak ciddi ve samimi bir yerel bilgi ağının oluşturulması, bu bilgi sistemleri sayesinde yapılacak analitik değerlendirmeler ve kesintisiz yerel yönetim reformları ile zenginleştirilmesi, vatandaşların katılımı istemesi, demokratik katılımı yer alması, yerel yönetim birimlerinin hiçbir siyasi ya da idari menfaat yaşamaksızın iş birliği yollarının açık tutulması, herkesin eşit derecede adalet, ekonomi, eğitim, sağlık vb. hizmetlerden yararlanarak refah toplumuna yönelmesi için önemlidir. Yerel otoritelerin demokratik anlamda yenilenerek yönetimin idari gereklilikleri ile siyasi çalışmaların birbirlerinden hassas şekilde ayrılmasıyla, kaynak havuzlarının oluşturulmasının, adil bir gelir gider dengesi oluşturulmasının, eğitim, sağlık, güvenlik, alt yapı benzer özellikteki ve genel hizmetler gibi aksamaması gereken faaliyet alanlarının canlı tutulmasının ve genel olarak merkezi idarenin destek ve hakemliğini ger-

ektiren konularda önemli bir bürokratik otorite olmaktan çok yardımcılık pozisyonunu gerçekleştirmesinin zorunluluğu olmaktadır.

Bunlara ek olarak yerel yönetimlerin yapısal ve işlevsel olarak merkezi yönetimlere üstün gelen yanlarının ön plana çıkarılmasında, vatandaşların huzur ve güven ortamlarının oluşturulmasında ve refah gelişiminde öncelikle yerel yönetimlerin son dönemlerde gücü önemli şekilde artan kitle iletişim araçlarının kullanılmasına önem vermesi vatandaş üzerindeki olumlu etkinin artırılmasına ve çalışmaların yaygınlaştırılmasına katkı sağlayacaktır. Böylelikle halka daha çok sorun/beklenti iletimi açısından fazlasıyla kanal yaratılmış olacaktır. İkinci olarak yerel yönetimlerde bulunan çalışanların yerel bilgi sisteminin geliştirilmesi için toplanan her türlü, tarihi, kültürel, ekonomik, tarımsal, toplumsal bilginin eğitimlerle desteklenmesi ve yüksek bir hassasiyet oluşturulması gerekmektedir. Yerel yönetimler ancak bu biçimde görevlilerini etkinlik ve verimlilik anlamında harekete geçirebilecek ve kapsamlı bir yerel kamusal bilgi ağı oluşturulabilecektir. Bu sistem sayesinde yönetişimin gereği ya da ihtiyacı olan konular kontrollü ve ekonomik şekilde işletilebilecek, kaynak israfı sifıra indirilecektir. Üçüncü olarak yerel yönetimler “think-tank” benzeri beyin takımları ve danışmanları yeni kadrolarında istihdam etmek suretiyle toplumsal gelişime destek olacak tüm güncel yenilik, girişimcilik ve gelişim başlıklarını araştırabilecektir. Yerel yönetimlerdeki âtl kapasitelerin yok edilmesinde önemli bir adım olarak bu seçkin danışmanlara önemli görevler verilmelidir. Son olarak da tüm önerilerin ortak kümesi biçiminde elde edilen yerel bilgi sisteminin yöneticiler, çalışanlar ve vatandaşlar tarafından çok iyi bir biçimde anlaşılması ve ciddi bir şekilde korunması büyük bir önem arz etmektedir. Bu bilgilerin kronolojik formatta kitaplaştırılarak komisyon ve gruplarca kullanılabilmesi sağlanmalıdır.

Genel Değerlendirme ve Sonuç

Yerel yönetim algısı merkeze bağlı gelişen bir tür hizmet alanı olmaktan çok günümüzde demokrasilerin, gelişmişliklerin ve kamusal alan özgürlüklerinin hizmetle buluştuğu bir durum olarak görülmektedir. Ülkelerin gelir ve gider dağılımları incelemelerinin odak noktasında

yerel yönetimler bulunmaktadır. Gerçekten de başta Almanya olmak üzere birçok gelişmiş ülkede halka en yakın ve en uygun yönetim biçiminin yerel yönetimler olduğu bilinmektedir. Özellikle yeni dönem belediyeçilik hizmetlerinin yerel kamusal alanlara götürülerek bireyin refah toplumundaki durumunu zenginleştiren, yaygın ve ulaşılabilir kılan yeni özelliklerin yerel yönetimler başlığı altında gerçekleştiği görülmektedir.

Yakın dönem içerisinde özellikle yerel demokrasilerdeki olumlu eğilimlerin toplumların demokratik düzenine doğrudan katkı sağlayarak kamu düzeni sağlamada öncelikli hale geldikleri gözlenmektedir. Demokrasinin yerelde gelişimini, çoğunlukla bireylerin katılımlarının sadeleşmesine, ekonomik ve toplumsal beklentilerde yerel yönetimler ile bireyler arasında kurulacak bütüncül bir iş birliği ortamının tesis edilmesine ve hukuki aygıtların merkez yönetimlerce sağlıklı bir biçimde yürütülmesinde aramak yerinde olacaktır. Bu çerçevede yerel yönetimlerin var oluş nedenleri anayasalarda açık ve net bir biçimde ortaya konulmalı ve bununla birlikte merkezi yönetim ile yetki ve güç alanlarının sınırları belirlenerek yerel demokrasinin ve yerinden yönetim ilkelerinin gerekliliklerine uygun hale getirilmelidir.

Vazquez ve McNab (2001)’e göre Mali Yerinden Yönetim süreci makroekonomik istikrarsızlıklara ve yönetimler arası yatay mali eşitsizliklere sebep olma riskini de içinde bulundurmaktadır. Fakat bu duruma rağmen kamusal harcamaların etkinliğine ilişkin olarak yerel yönetimlere olan genel güven ortamı özellikle mali yerinden yönetim sürecinin temelini teşkil etmektedir.

Böylesine hassas bir noktada yerelde hesap verebilirliğin, şeffaflığın, rekabetin, güvenin ve etkinliğin bireylerin yeterli siyasi katılımlarıyla rasyonelleşmesi sağlanmalıdır. Yerel yönetimlere merkezden yasal ve aynı zamanda yönetsel anlamda gerçekleşecek yetki devri ile vatandaşların yöneticilere yaklaşması sağlanabilecektir. Bu sayede bireylerin siyasal, ekonomik ve toplumsal katılım kanalları açık hale gelerek yerelde yönetimin içerisinde yer alan bir halk kitlesi oluşacak ve demokratik ilkeler daha şeffaf, kamusal hizmet daha etkin ve ucuz olacak refah düzeyi hızla artacak ve merkezi yönetimin yönü farklı kamu politikalarına dönebilecektir.

Yukarıda vurgulanan güven ve inanç kavramlarının vatandaşlar arasında yaygınlaşmasına destek olacak araçlar hukuk sisteminin ve siyaset adamlarının siyasi etik kurallar kapsamında davranmaları şeklinde özetlenebilir. Bunu sağlayacak siyasetçilerin kamu yararı dışına çıkmayacak programlarda aktif rol alması ve samimi ve sonuç getiren çalışmalarda yeterince güven kazanması aranan bir değer olmalıdır. Bu güvencenin anayasa ile tam bir esasa bağlanması oldukça önemlidir.

Sürekli değişen toplumsal yapının karşısında eskiyen ya da güncelliğini kaybeden yönetsel yapı ve etkisiz işlevsellik giderek önemini kaybetmiştir. Farklılaşan faaliyet alanlarının yeniden tanımlanması, anayasal düzenlemeler, yerel yönetimlerin kaynak zenginliği, Yerel yönetimlerin ilkesel amaçlarına yer verilmesinin yanında yapısal ve yönetsel anlamda kuruluş, işletim ve sorumlu olunan yerel bölgenin beklenti ve tercihlerine en iyi cevap verebilecek biçimde yapılandırılmalıdır. Burada karşımıza süreklilik, kesintisiz kaliteli hizmet ve rekabet kavramları çıkmaktadır. Bireyin refah içinde yaşamasını sağlayacak alanlar sağlık, eğitim ve sosyal alanlar başta olmak üzere ekonomi ve güvenlik konularını kapsayan alanlardır. Toplumların yönetilmesinde kalıcı ve güncel politikaların hayata geçirilmesi, siyasi ve idari bürokrasi ayrımının yapılması, vatandaşlara en yakın hizmet, şeffaflık ve iş birliği ile mümkündür. Yerel yönetimlerin Türkiye’de kendisine has özellikleri ile bütünleşmiş, zengin, atılımcı ve birey odaklı hizmetleri üreten karakteriyle yenilenmesi ve mutlu ve refah toplumun oluşması tüm çalışma alanlarının ortak noktasıdır. Bu sebeple ülkemizin karakteristik özellikleri göz önünde bulundurularak geleceğe dönük yerel yönetim politikaları oluşturulması yönünde adımlar atması ve yönetimlerin birçok yetkilerinin esas alınarak reformcu bir anlayışla ulusal refah standartlarını yükseltmesi gerekmektedir.

EXTENDED ABSTRACT

A Pragmatic Perspective on Local Government Reform Issues in Turkey: Alternative Searches for Creation of Solution Areas

*

Mehmet Burhanettin Coşkun

Osmaniye Korkut Ata University

One of the most striking features of the issue of local government is the fact that states have a very important place in the historical process. In particular, the data obtained during the last 40 to 50 years indicate that local governments are often an extension of central politics in unitary states compared to federal states. As a natural consequence of this, public services are often seen in public services and public policies and opportunities provided by the central government are remarkable. In theory, this kind of local administrations, which gained power from the constitution, is considered to be a preliminary extension of central politics, but it has been accepted that the democratic participation of citizens cannot be underestimated. When we look at the local governments of many developed countries, it is seen that the state has provided the subjective supervision mechanism on the governance of local governments by taking power from the laws against the power of the state in creating executive and public policy.

In this sense, the main aim of the study is to define the localization and local government issues in terms of the administrative dynamics of the recent period, especially the management dynamics, the new economic dynamics and new public management criteria and to respond to the expectations of needs of the citizens. The development and diffusion of appropriate public administration elements as well as the necessity of administrative and constitutional regulations to support laws at this point are becoming more and more clear.

In the new era, social characteristics started to take shape in the political-ideological and technological-economic framework. Almost all of these characteristics should be considered as the mandatory results of

being a service society and as a result, total solution practice should be developed.

In this study, the current and reformist picture of local governments was tried to be drawn from the past to the future by including the evaluations regarding this solution practice. In order to see the public services of the people living in a country the form of government in which the services are carried out from the center is generally called the central government. However, the service management method in which the services are carried out in a closer and faster manner to the citizens apart from the center is called decentralization.

The forms of decentralization are named in the institutional and / or managerial sense depending on the geography and the type of service. Nowadays, the needs of people and societies are increasing, while in countries with large territories, the possibility of carrying out all public services from a single center is decreasing.

The need for decentralization emerges when the public services and activities with regional characteristics and technical services are taken from the central administration to separate public legal entities. In terms of reform, administrative practice continues to emerge from the perspective of central thought. On the other hand, the openness of the ways in which the local administrations can be controlled by citizens (accountability) and the service flow based on ethical principles, and the implementation of policies that include effective and practical regulations instead of the social state approach to help the flow of services in an uninterrupted, economic and widespread manner. It can be conducted. It also draws attention to the change in the capitalism as well as the technological advancements observed in the services desired to be delivered to the citizens.

In the growth of the diversified public services, central power has become increasingly monopolized. In this situation, central government always started to prevail in the allocation of resources with local governments. On the other hand, a local service will be both in place and qualified when it is delivered to the public by the simpler and cheaper methods as an important assurance of democracy. In this way, by the help of these institutions which are the assurance of the democratic regime, they learn to live in a civilized and democratic way by taking re-

sponsibility and duty as the people, voters, members and administrators. The most important reason for the reform to become necessary is that the system is no longer used or is out of use.

In depth management of the processes monitored from the efficient and efficient functioning of the managerial structure in the local government systems, and the rapid, practical and economic service of the citizens includes the systematic issues that the managerial structures have to decide and including the central political will.

New and permanent methods are developed in the solutions of today's most complex social problems and technological facilities are used fully and effectively. One of the most important priorities of local governments is the convergence of the inhabitants of the nearby and far-away areas and the sharing of common public spaces. Admins must focus on this issue to perform more and more democracy.

Kaynakça/References

- Boskin, M. J., (1973). Local government tax and product competition and the optimal provision of public goods. *Journal of Political Academy*, 81(1), 203-210.
- Castells, M., (2000). *The rise of the network society: The information age*. Wiley.
- Görmez, K., (1997). *Yerel demokrasi ve Türkiye*, 2. Baskı, Ankara: Vadi Yayınları, s.23.
- Heeks, R., (2001). *Reinventing government in the information age*, Ed. Heeks R., Routledge, England.
- Hill, D. N., (1974). *Democratic theory and local government*, London: George Allen and Unwin.
- Keleş, R., (1992). *Yerinden yönetim ve siyaset*. İstanbul: Cem Yayınevi.
- Öktem, K., (1988). Türkiye’de yerel yönetimlerin gelişimi. *Türk İdare Dergisi*, 378, s.271-308
- Özer, M. A., (2013). Yerel yönetimler reformunda reform: 6360 sayılı kanun’un düşündürdükleri. *Yerel Politikalar Dergisi*, Ocak-Haziran., 97-126.
- Parlak, B., ve Ökmen, M., (2016). *Türkiye’de ve Dünyada yerel yönetimler*. Bursa: Ekin Yayınevi, s. 366-367.

- Şaylan, G., (1995). Değişim ve yolsuzluk. *Amme İdaresi Dergisi*, 28(3), 3-18.
- Tortop, N., (1999). *Mahalli İdareler*, Ankara: Yargı yayınları.
- Vazquez, J. M. ve McNab, R. M., (2001). *Fiscal Decentralization and Economic Growth Reconsidered*, Working Paper 01-1, Georgia State University.
- Wildasin, D.R., (1990). Budgetary pressures in the EEC: A fiscal federalism perspective. *American Economic Review, Papers and Proceedings*, 80, 69-74.
- Yılmaz, O., (2001). *Kamu Yönetimi Reformu*, Ankara: DPT Yayınları

Kaynakça Bilgisi / Citation Information

- Coşkun, M. B. (2018). Türkiye’de yerel yönetim reformu meselesine pragmatik bir bakış: Çözüm alanları yaratılmasında alternatif arayışlar. *OPUS–Uluslararası Toplum Araştırmaları Dergisi*, 9(16), 1525-1546.
DOI: 10.26466/opus.479394